

ROBIN O'WRIGHTLY

18 Ez nem viccből van itt ám úgyamúgy!

Csengettek, úgyhogy felkelt a kanapéról, unottan, mint a tévésorozat főhőse, aki éppen egy temetőnyíre való embertömeget hentelt le. *A véreskezű forradalmár nem az ülőgarnitúráról kelt fel, de ez lényegtelen. Azért leírtuk.* Megállította a videót a pillanat-állj gombbal, és gyorsabban igyekezett az ajtó felé, ahogy megint megnyomták azt az „átkozott” csengőt.

– Megyek már, megyek! Mi olyan rohadtsürgős? – morogta.

Feltépte az ajtót.

– Eeegen?

– Küldemény érkezett Andrea Rigo nevére, itt írja alá! – darálta el szintén unottan a postásfiú, aki akár az öccse is lehetett volna, ha ismerte volna a saját apját.

Szóval lehet, hogy az öccse volt, mert az apja annak idején nem hagyott figyelmen kívül egy nőt sem a városban – „előtte”, „utána” már inkább.

Ez a részlet a regény hivatalos beleolvasója, csak a szerző írásos engedélyével osztható tovább!

A férfi felhúzta a szemöldökét, mert nem várt csomagot egyáltalán, és megnézve a címzettet, el is írták a nevét. Valaki megcserélte a személyt a vezetékkel, és egy ékezetet is nyomott az o-ra. „Biztos hangsúlyozott, de rosszul. Ha már megnyomjuk, akkor »rígo«...” – de csak eddig jutott el a gondolataiban, mert az aláírás után a kamasz arcú srác odatolta az orra alá a tenyerét:

– Diákmeló...

– Nesze, aztán csajokra költsd, ne sulira! – csapott bele egy eurózt, és letudta a jattolást.

Azzal be is csukta előtte az ajtót.

Aztán kinyitotta, mert rájött, hogy a doboz kint maradt, amikor letette.

– Ja! A lényeg – vette fel, majd ismét kizárta az életéből a postást, akit azelőtt sose látott.

De ha látta volna, akkor sem érdekelte volna.

„Na, mi a sz*r lehet ez?” Cipelte befelé a kocka alakú tárgyat, ami nem volt túl nehéz, de könnyű sem. A tartalma zörgött, viszont nem tűnt törékenynek, mert olyan címke sem volt rajta. „És ki a f*szomtól kaptam?!” – nem fukarkodott a szókimondó gondolatokkal, elvégre azt senki sem hallotta. *Csak olvasta. Ja, bocsi!*

Lehajította maga mellé a kancapéra, majd újra elindította a felvételt a tömeggyilkos történettel. Közben persze csak háttérzajnak hagyta meg, mert tekintete és elméje egyre jobban a küldemény felé irányult.

„A rohadt életbe, és ha valami terrorista sz*rság?! ...Nem, az nem lehet. Bár elírták a nevem... Degenerált banda, hát egy ilyen egyszerű olasz nevet sem tudnak jól leírni?! ...Mi lehet a csomagban? ...Bontsd már ki, te barom! ...Mi van, ha mégiscsak bomba? ...Vagy,

b*szki, egy csecsemő, rajta táblával, hogy »tartsd meg, a tiéd«!”

A foglalkozását és a szociális életét tekintve nagyjából bármelyik megoldás szóba jöhetett.

Andrea Rigo, harmincöt éves, átlagos mediterrán férfi, milánói – *nem makaróni, hanem* – nyomozótiszt volt, igaz, jelenleg felfüggesztve, munka nélkül.

Akkor érdekeltte ki ezt a státuszt, miután – némileg felhevült állapotban – leütötte a felettesét. Nehezen viselte, hogy az, burkoltan bár, de lek*rvázta az anyját. *Andreáét, nem a sajátját.*

„Ezt a sok csillagot... Értékelésre gyűjtesz?”

„Nem. Karikára...”

„Látatlanban meglesz.”

„Oké, öregem, fogod és egy perc alatt kibontod. Mi bajod lehet? Ha felrobbansz, hát így jártál” – próbálta motiválni magát. „Ha egy gyerek lenne benne, már sírna! ...Na, de

feldarabolva?! ...B*szki, normális vagy, Rigo?! Hogy lenne már feldarabolva?! Hülye állat! ...Szakmai ártalom.” Nagylevegőt vett, és „rákészült” a dobozra. Óvatosan feltérdelt a kanapéra, mint egy rendőrkutya, és szabályosan végigvizsgálta minden oldalról a csomagot. Hallgatózott, szagolta, kopogtatta, még megisnyalta. „Ó, fúj... Poros papír. ...B*zmeg, antrax! ...Már mindegy.”

Újra megnézte a kis vinyettát, amin a feladó és a címzett szerepelt. „Mi? »Rigone«? A többit értelmezni sem tudom. »Gy«... Mi a sz*r ez a két pont az o-n? És aztán »rgyi«? Hátezmeg miféle név? Itt is elk*rták a Giorgiót? Rigone... Hosszabbítás lenne? De miért? Külföldi rokon? Nincs ilyen nevű, még ismerősöm se... Ez valami kib*szott vicc?” Aztán hangosan felröhögött, amikor meglátta, hogy a trikolórt is elrontották. Zöld-fehér-piros álló helyett piros-fehér-zöld fekvő... „Ó,

várjunk csak! »Magyarország«.” Ez volt odaírva, persze olaszul (Ungheria).

– Ó, csesszétek meg, hát semmit nem vártam... Magyarországról?! Azt se tudom, hol van... Jó, azért azt tudom. És azt, hogy jó ideje sz*r a focijuk. De... Mi a f*szom ez? – fakadt ki, hangot adva értetlenségének.

Nagyon úgy tűnt, hogy ő kapta, mert minden jel erre utalt, és a címzett mégis csak Andrea Rigo volt. És Gabriele D'Annunzio utca 11. Vagyis ő és a lakhelye, ehhez kétség sem fért.

– Hát ez nekem jött ettől a Dzsordzsó Kováksz Rigonétól, vagy kitől – vette az ölébe a küldeményt, miután kényelmesen elhelyezkedett a párnáin. „Na, gyerek akkor már nem lehet. Bukarestet, vagy na, Budapestet eddig csak maximum a Google Térkép Utcanézegetőjében láttam... Szépek a magyar csajok állítólag, majd egyszer el kéne

ugranom oda! Csak kapjam vissza a jelvényem...”

Amúgy egész jóképű volt, persze nem magának, de az eredményei ezt mutatták. Igaz, borostásan már kevésbé, és mostanában mintha elmaradtak volna ezek a találkozások a nyíróeszközzel. Lassan már úgy nézett ki, mint egy szíriai menekült, akit Olaszország amúgy sem engedett volna be a partjaira. Pedig klaszszikus, de bizalomgerjesztő arcéle és kicsit nagy orra is fennen hirdette: „Hála a magasságosnak, dicső olasz vagyok, egy több ezer éves kultúra leszármazottja! ...Vagy mi.”

„A görögöktől lopták az egészset. Meg a szabin nőket is...”

„Azokat nem a görögöktől rabolták, tudod, ugye?”

„Avé Cézár vavan! Ismered a viccet...”

„Te figyelj, lehetne, hogy én írok, te meg olvasod? Addig sem dumálsz...”

Szóval, amikor még menő nyomozó volt, sportot űzött abból, hogy az esti prédáját milyen gyorsan tudta ágyba csábítani. Előfordult, hogy stopperrel mérte az időt, kicsit beteg ötlet volt, de sikerült: 24 perc 48 másodperc lett a csúcsrekordja, a kötelező ismerkedési kúrral együtt. A megszólítástól számítva, félóra múlva, a célszeméllyel már valami elzárt kis helyiségben szórakoztatták egymást. Ennél az esetnél elég volt a kiszemelt csinoskára villantania égőkék szemét, és már átkerült hozzá az irányítás. „Ez valahogy mindig bejön. A kék biztos tiszta szín, vagy nem tudom.”

Belül persze mocskos volt, ami a fantáziáját illette. Nem is igen akart kötődni egyhez, elvégre minek, hiszen annyi nő van! A tartósabb kapcsolatot párszor azért kipróbálta, de a végén mindig megégette magát. Egyszer szó szerint, mert kifogott egy visszaeső piromániást... Amikor szakított

vele, az felgyújtotta az albérletét, ahol lakott. A tűzoltók mentek hozzá háztűznézőbe, nem ő. „Jobban járok egyedül, úgylis páratlan vagyok” – viccelődött magában, mikor megúsza. A ribancot lecsukták, egyhamar nem szabadult, a tőle kapott halálos fenyegető levelet a tárgyaláson, a pasi egyenesen a vádlott orra előtt tépte szét. „Finito, capisce?” Mint egy zs-kategóriás tévésorozatban, akárcsak ebben a mostani krimi-horrorban...

– Jaj, b*zmeg, megint várni kell egy nyarat, mert vége az évadnak? Ki a f*szom nyírta ki Hattie Calligant és a kis mentoráltjait? Most ez komoly, hogy megint nem tudom meg?! – dühöngött heves gesztusokkal, mikor kifogyott a tévéből a film. – Ez a sorozat a gyilkos, nem a Titokzatos Rém!

„Na, gyerünk, bontsuk fel a csomagot, mint az a f*sz Calligant és a lányokat...” – azzal nekiesett egy konyhakéssel a doboznak.

„B*zmeg!”

Szünetet tartott, amíg lemos-
ta a kezéről a vért, és keresett egy
ragtapaszt.

Sikerült a harci sebesülése
után kinyitnia a pakkot, és elé-
tárult a nem várt tartalom: női
ruhadarabok...

„Ez melyik exemé lehet? És hogy
került el Magyarországra?!”

...Aztán gyerekrajzok papíron...

„Úristen! Csak felcsináltam vala-
kit! Na, de... Tíz éve?! És eddig nem
szólt?!”

...Végül pedig a legalján, gondo-
san becsomagolva:

– Kaja! – tört ki belőle az őszin-
te, gyermeki és mégis férfias öröm.

Igaz, magyar élelmiszer, legtöbbször
jén a feliratot elolvasni sem tudta,
bár próbálkozott:

– Pirosz... áráni... „Hm. Ez va-
lami krém.” Pooo... „Megint ezek
a k*rva pontok az o-n!” – Meg
az egész csomagoláson, kicsi piros

pontocskák. – „Jó, a végére »Rudi«
van írva, ez férfinév, megtapogatva
valamiféle édesség lesz” – gondol-
ta, ahogy haladt az ennivalófélék
között. „Nagy pacsi a magyaroknak,
tudnak zabálni!”

Bár azt továbbra sem értette, hogy
ez a rejtélyes, távoli Giorgio rokon
mégis mi a fenéért küldött neki egy
hadseregére való ellátmányt. Levelet
persze nem mellékelte.

„Lehet, hogy megtudta, hogy
felfüggesztettek?” Tűnődött, majd
hangtalanul a homlokára csapott,
vesztére a bekötött kezével, úgy-
hogy mindkét testrésze sajgott.
„B*szki! Tutira Traverdi lehet! Ő
volt az egyetlen, aki nem ítelt el
a pofán verés miatt. Csak szerintem
nem merifelajánlani... Annyira nem
vagyunk jóban, hogy egy az egy-
ben beállítson ezzel, ezért elintéz-
te, hogy megkerülje fél Európát
a csomag. Elmés! Bár élelmiszerrel
kicsit bajos... Azért ez romlandó

cucc! És azért frissnek tűnik, vagy gyorsposta volt, vagy...” Megint a fejére húzott a tenyerével, már ügyelve az elvágott ujjára. „Ezt komolyan egy Giorgio Rigone nevű, Magyarországra szakadt hazánkfia küldte! De ki a jóisten az?”

Nem sokáig vacillált, miután végül talált egy kimondhatatlan nevű, valószínűleg csípős szószot tartalmazó üveget is a pakkban. „Haha! Erősz Piszta?! Na, ez valami szexi gyártmány lehet... Még jó, hogy angolul is ráírták: »spicy and hot«, na, ez az, legyen csak »hot«, mint a csajok!” Innentől kezdve a magáénak tekintette a küldeményt, főleg, mert imádta a csípőset.

„Idejött, úgyhogy az enyém, nekem küldte a jóisten, ne hülyüljek meg itt munkanélküliségemre!”

– Köszönöm, Uram! – kiáltott felfelé, egy színpadias tenyércsókot legyintve az ég irányába. *Nem a felső szomszédnak szánta.*

Bigott katolikus nagyszülők által nevelt, ám meggyőződéses ateistaként végül is ez volt a legkevesebb, amit tehetett.

„Meg aztán... Mi van, ha létezik? Mit lehet tudni...”

Aznap délután megérezte a szellemi erők – és Pista – hívó szavát, azzal átváltozott szkeptikussá.

„Andreista...”

– Szia, Anya! ...Hallasz?

„Azt a mocskos, büdös mindenségit ennek az ergya programnak!” – konstatálta, miután a videotelefon csak pittyogott, és a hívás megszakadt. Aztán kerregett a rendszer, megint beindult, őt hívták a túloladalról, sikerült fogadnia.

– Itt vagyok! Anya! Hallasz?

– Édes szívem! Hallak, te is hallasz?

– Hogy az istenbe' ne hallanálak, amikor ezt én kérdeztem az előbb?!

Ne húzzál fel! ...Ne haragudj, de annyira feszült vagyok! Végre hallom a hangod! Húgaim?

– Már alszanak, holnap korábban lesz sulis, mennek fogászatra.

– Szerencsétlenkéim! Puszild meg őket helyettem!

– Már megtettem.

Ott kuporgott az ágyon egy laptop előtt, pizsamában, egy bögre forró csokival a kezében. Vörös, félhosszú haja az arcába és fekete karikás, szürkészöld szemeibe lógott. Kialvatlan volt és másnapos, muszáj volt valahogy előző nap, szombaton lazítania kicsit.

– Na, mesélj, cica, odaért a csomag?

– Milyen csomag? – rökönyödött meg.

– Jaj, szívem, küldtem egy kis túlélőkészletet! A kedvenceiddel...

– Nem, Anya, nem jött meg, mikor adtad fel?

„Szerintem a harmadik héten, amikor kétcsíkosat pisilt

harminc évvel ezelőtt. Vagy ez most nem az a téma?”

„...Hülye! A csomagról és a postázásról van szó!”

– Még a héten, kedden. ...Ez nem lehet igaz!

– Nyugi, Anya, holnap reggel elsőként megyek be a postára, mert délutános vagyok a héten. Biztos elkavarták valahol... Ha megették, esküszöm, hogy feljelentem őket.

– Torkos taljánok! – dohogott a távoli fél, aki nem káromkodott sosem.

– Rohadt beles digók! – dühöngött a lánya, aki viszont nem válogatta meg a szavait, pláne nem, ha az anyanyelvén beszélt, azaz magyarul.

– Holnap reggel felborítom a postát, arra mérget vehetsz. Tutira kiszagolták, felfalták, de akkor nagyon kitálalok, sajtónyilvánosságot csinálok... Jaj, Anya, annyira hiányoztok!

– Mikor jöhetsz haza, Andikám?

– Nem tudom! Megőrülök, ezek, ha tehetnék, karácsonyig dolgoztatnának. És tök rendszertelenek! Bezzeg nekem mindent be kell tartanom... Ki fogok harcolni két hetet a decemberi hónapban, és hazalátogatok, ígérem! Már úgy megölelném Kittit és Dettit... Meg persze téged és Apát is!

– Hát végre együtt fütyörészne a Rigó család – sóhajtott a kedves szójátékkal elütve a helyzet komorságát az anyja.

– Csak már lenne vége annak a kib*szott devizahitelnek – sóhajtott a fiatal nő, akinek harminc esztendővel ezelőtt a Rigó Andrea Zsófia nevet adták a keresztségben, de csak az Andreát használta.

Vesztére, mert egyre-másra boszszantások és vicc tárgya lett, hogy „férfineve” van, hiszen Milánóban az Andrea az András megfelelője volt. A nők errefelé nem is használták, nem ismerték, furcsának találták

volna. Mostanában azon kapta magát, hogy inkább Sofiaként mutatkozott be mindenkinek, hogy elkerülje a csesztetést. De anyakönyvezve, és az EU-s személyijében még mindig Andreaként szerepelt.

Maga sem tudta, miért Olaszországba ment dolgozni, és nem Angliába, Németországba vagy Hollandiába, de talán az volt a jó válasz, hogy lecsapott az első külföldi lehetőségre. Örült neki, mert három nyelven beszélt felsőfokon, és köztük az egyik az olasz volt. Ráadásul kifogott egy anyagilag biztos céget, ahol sokszorosát fizették a magyar reálbérnek, és így nemcsak megélni, de a családjának hazaküldeni is tudott belőle.

Persze annyit dolgozott, hogy amellet csak bulikra járt ellazulni, de például értelmes kapcsolatokra nem volt se ideje, se ereje, se kedve. Pedig szép és jó alakú lány lévén, kapkodtak volna utána a pasik,

nemcsak az olaszok, de a külföldiek is. Ám Andi nem akart mást, csak létezni valamilyen síkon, élvezni a kényszerű kimenekülést azért, ha már így sikerült, valamint apasztani a családi adóssághalmot. Neki így teljesített jobban a háttérország.

„Ez szamizdat lesz...”

„Tudom...”

– Figyu...! Jól címezted meg a csomagot? Utcanév, házsám, ilyesmi, mit írtál?

– Azt, hogy Gabriele D'Annunzio utca 11.

– Anya, az nem jó! 1! Az 1-ben lakom!

– 11-et írtál, az jött át... Ne haragudj!

Gyors pattogás a billentyűzeten, ahogy Andi visszakereste azt a beszélgetést. Nem volt elragadtatva attól, amit talált.

– B*sszus, ez a k*rva csetprogram! Most nézem! Megduplázta

az egyest...! Ó, ne már! Akkor azért nem kaptam meg... Na, holnap komolyan a postán kezdek! Atyaisten, hova mehetett?! Talán most is a rendszerben kering! – rémüldözött a fiatal nő.

– Nyugi, szívem, meglesz az! Hiszen Rigó Andreának címeztem, nem hiszem, hogy lenne ott még egy magyar ilyen névvel...

– Igaz! – könnyebbült meg a lánya.

– Menj, este feküdj le aludni hamar, nagyon nyúzott vagy. Jaj, de megölelgetnélek! – dűnnyögte szeretettel az anyja. – Szeretlek, kicsim, vigyázz magadra, holnap beszélünk!

– Én is szeretlek, Anya, kérlek, te is, meg Apára is, meg az ikrekre is... Szia! – elérzékenyült, így gyorsan intett egyet, majd kikapcsolta a videocsetet, és őszinte fájdalommal a szívében sírva fakadt.

„Haza akarok menni!” – fúrta bele a fejét a párnába, és álomba zokogta magát.